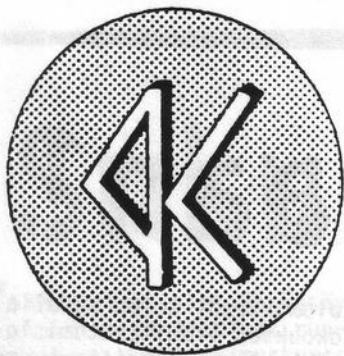
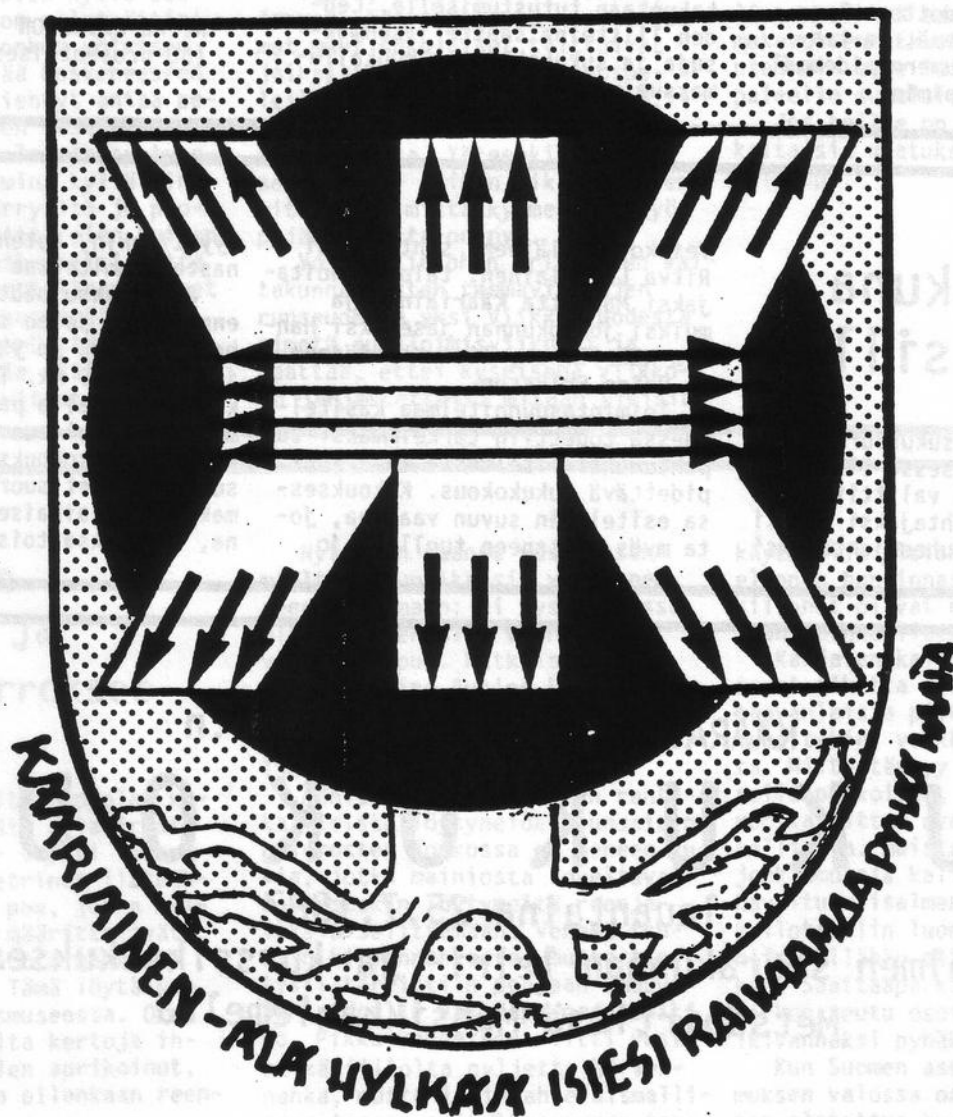

SUKUSYTYKKEITÄ

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA RY:n
JULKAISU N:o 7 15.5.1987

Toimittaja: Reino Eriksson

Jouko Kääriäisen suunnittelemassa Kääriäisten sukuvaakunassa on moniulotteista symboliikkaa. Pohja on hopeanhohtava, lyhde keltainen. Vaakuna valmistuu sukukokouksessa saatavaksi.

Teitä odotetaan!

Sain sukuseuramme johtokunnalta tehtäväkseni toimittaa Sukusytykkeitä-lehden kevään kuhjossa. Edellisessä lehdessämme kaipailtiin sukuseuran jäseniltä juttuja tähän lehteen. Niitä ei ole tullut, joten ottakaa tämä Sukusytykkeitä-numero tiedotteen luonteisena lehtykäisenä, ja tehkäämme seuraava numero pidemmällä ajalla yhteisvoimin.

Sukuseuran johtokunta toivottaa Teidät kaikki tervetulleiksi SUKUKOKOUKSEEN Iisalmeen, historialliselle Mansikkaniemelle. Kokous on vielä tällä kertaa yksipäiväinen, mutta ajoittuu lauantaiksi, jotta sunnuntai jää vapaaksi sukuloinnille ja paikakuntaan tutustumiselle. Lehden liitteinä saatte jäsenmaksuja ja sukukokouksen ruokailumaksua varten laaditun pankki-

siirtolomakkeen, se on samalla sukukokouksen ilmoittautumislomake. Kokoukseen ilmoittautuvan nimen jälkeen merkitään ruksi lomakkeen oikeaan reunaan pikkuriville.

Tulukeeten sukuloemaan!

REINO ERIKSSON
(50-prosenttisesti Kääriäinen)

Oma vaakuna Kääriäisille

Kääriäisten sukuseura ry:n vuosikokouksessa Iisalmessä 1.3.1987 valittiin johtokunnan puheenjohtajaksi Pertti Kääriäinen, varapuheenjohtajaksi

Veikko Kääriäinen, sihteeriksi Ritva Lappalainen, taloudenhoitajaksi Marketta Kääriäinen ja muiksi johtokunnan jäseniksi Hannes Kääriäinen, Timo Kääriäinen ja Reino Eriksson.

Toimintasuunnitelmaa käsiteltäessä todettiin tärkeimmäksi tapahtumaksi Iisalmissa 25.7.1987 pidettävä sukukokous. Kokouksessa esitellään suvun vaakuna, jota myös saataneen tuolloin jo

myyntiinkin, kuten myös vaakunasta sommiteltua rintamerkkiä.

Jäsenmaksu päätettiin pitää ennallaan, joten se on koko perheeltä 50 mk ja yksittäiseltä jäseneltä 20 mk. Tämän lehden mukana saapuvalla pankkisiirtolomakkeella voi suorittaa jäsenmaksut ja sukukokouksen ateriämaksut. Jos olet suorittanut ko. maksuja jo aikaisemmin tänä vuonna, älä maksa toistamiseen.

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA RY:n

SUKUKOKOUS

lauantaina 25.7.1987

Iisalmen seurakunnan leiri- ja kurssikeskuksessa
Metsäpirtissä Mansikkaniemellä

Ohjelma:

- klo 11.00 Osanottajien vastaanotto ja materiaalin jako
- " 11.30 Ruokailu
- " 13.00 Sukukokous
 - Alkusoitto
 - Juhlapuhe/kans.edustaja Seppo Kääriäinen
 - Viralliset kokousasiat
 - Loppusoitto
- " 18.00 - Vapaamuotoinen illanvietto Ravintola Villikissassa (hotelli Koljonvirta, Savonk. 18)

Ilmoittautumiset ja ruokailumaksu (50 mk) oheisella pankkisiirtolomakkeella, samoin jäsenmaksut (perhe 50 mk, yksittäinen jäsen 20 mk). Majoitusvaraukset suoraan hotelliin (osoitteet ja puhelinnumerot Iisalmen matkailuesitteessä, joka liitteenä). Illanvietto- ja majoituskustannukset suorittaa jokainen paikan päällä.

TERVETULOA!
Johtokunta

Sukulointi

Kansalaisopistot ja kesäyliopistot järjestävät runsaasti sukututkimuskursseja. Osallistuminen kursseille on varsin innokasta. Valitettavasti kaikki halukkaat eivät työkiireiltään kursseille ehdi. En minäkään ole vielä ennättänyt.

Kotiopetusta olen kyllä saanut. Opettajana on ollut äitini, joka jokaiseen jonkun yhteisen tuttumme alkuperää koskeneeseen kysymykseen on tiennyt antaa perin perusteellisen vastauksen. Näissä sukuluettelo- ja syntyperäselvityksissä minä kyllä aina olen pudonnut kärryiltä jo puolessa välissä. Siitä olen kuitenkin tullut vakuuttuneeksi, että ainakin kaikki tosiyläsavolaiset ovat sukulaisia keskenään.

Muistiinmerkinnöittäkin muistamaan tottuneille ikäluokille laajojen sukuselvitysten hallin-

ta näyttää olevan helpompaa kuin meikäläisille, jotka turvaudumme papereihin ja nauhureihin. Toisaalta on niin, että he ovatkin saaneet käytännön koulutusta sukutietouteen, sillä ennen vanhaan sukuloiminen oli paljon yleisempää kuin nykyään.

Tädit, enot, sedät, serkut, langot, kälyt ja mitä moninaisemmat muut sukulaiset taittoivat jalkaisin, soutaen ja hevospeleillä pitkiäkin matkoja kyläiläkseen sukutorpassa, -mökissä tai -talossa. Yhteenkin huoneeseen mahtui siihen aikaan suuremmista ongelmista kymmenkunta yöpyjää. Toista on nyt.

Voitaisinkohan erilaisten valtakunnallisten teemaviikkojen runsaudessa yksi viikko vuodesta nimetä sukuloimisviikoksi ja päättää, ettei kyseisenä viikkona järjestettäisi mitään yleisiä

tilaisuuksia. Minusta tuommoinen viikko olisi hyvä järjestää teiden kuivina ollessa. Saattaapi nimittäin olla niin, että äiti-muoria huonon kylätien taakse katsomaan mennessä jokunen hieno auto muuten liian paljon loskaantuisi. Selvennykseksi sanottakoon että en nyt puhu omasta suvustamme, vaan asiasta yleensä. Kesästä on edes tilastollisesti vaikeaa löytää ihan varmaa kuivaa viikkoa, joten pitänee luottaa talvipakkasiin.

Eikö tuo meillä itsekullakin liene pelkkää saamattomuutta ja mukavuudenrakkautta, että ei useammin tule laittauduttua taipaleelle sukulaisia tapaamaan.

Jos teille on tullut samankaltaisia ajatuksia, niin ajatelkaapa!

Savolainen nahkavene ja kalliopiiirrokset

Lapinlahdelta Koppolan kylästä - näin asiakirjat kertovat - löytyi vuonna 1949 yli viisimetrinen litteähköksi veistetty puu, jonka muinaistieteilijät määrittelivät neljä tuhatta vuotta vanhaksi reenjalakseksi. Tämä löytäinen on nyt Kansallismuseossa. Olen käynyt sitä useita kertoja ihmettelemässä. Olen aprikoinut, että onkohan tuo ollenkaan reenjalas.

Noin pitkän reen liikuttamiseen olisi museomiesten mukaan tarvittu ainakin puolikymmentä ihmistä. Ehkä kamalan iso koiralaumakin olisi riittänyt. Hevonen ei vielä tuolloin ollut täkäläisessä käytössä, eikä kai poroakaan ollut kesytetty vetojuhdaksi. Ja mitä ihmettä lapinlahtelaiset olisivat niin isolla reellä rahdanneet, kiviäkö silloiselle taideveistämölle vai huonekaluja uusille asuinpaikoille? Olen näistä ihmetyksistäni ennenkin kirjoitellut.

Nyt olen saanut vastauksen mieltäni vuosikausia vaivanneeseen ongelmaan: ei kysymyksessä olekaan reenjalas vaan nahkaveneen emäpuu. Ratkaisun olen löytänyt Eino Aution kirjasta Karjalan kalliopiiirrokset. Kirja ilmestyi Otavalta vuonna 1981.

Äänisen ja Vienanmeren rantakallioista löytyneiden runsaiden piiirrosten joukossa on veneen kuvia, jotka mainiosta soveltuvat Suomestakin löytyneitä reenjalaksia selittämään. Veneet tehtiin hirvennahkasta, mutta tietysti tarvittiin pohjaan emäpuu ja laidoille vaikkapa pajukehikko. Pikku veneeseen riitti yksi selkäviillolta nyljetty hirvennahka, mutta lapinlahtelaismalliseen isoon vesikulkuneuvon tarvittiin kyllä useita nahkoja, vankka emäpuu ja laitalaudat.

Aution kanssa olen ihan yhtä mieltä siitä, etteivät reet olisi särkyneet monestikaan tasaisilla järvien jäillä vaan pikemminkin mäkien louhikoissa. Veneethän ne tinkivät jäämään rikkoontuneina rannoille peittyäkseen vuosituhansiksi pohjalietteen. Eikä nelisen tuhatta vuotta sitten rekeä tarvittu sen kummenkin kuin nykyisinkään. Talvet olivat yleensä leutoja ja vähälumisia, ja järvetkin pyysivät pitkään sulina. Veneitä

käytettiin yleiskulkuneuvoina ja elannon hankinnassa. Kalat ja vesilinnut olivat ruokalistalla ihan säännöllisesti.

Karjalan kalliopiiirrokset antavat aihetta olettaa, että vastaavanlaisia piiirroksia löytyy muualtakin, vaikkapa Ylä-Savosta. Niitä täytyy vain osata katella paikoilta, jotka tuhansia vuosia sitten ovat olleet rantakallioita. Muistan kuulleen jonkinmoisia kalliopiiirroksia havaitun Iisalmen Vanhan kirkon kellotapuln luona. Jos näin on, niin kyllähän asia pitäisi tutkia. Saattaapa käydä niin, että kirkon seutu osoittautuu ihan ikivanhaksi pyhäkköpaikaksi.

Kun Suomen asutus nykytutkimuksen valossa on selvinnyt ennen oletettua huomattavasti pysyneemmäksi, ainakin noin 7000 vuoden takaa, ja meistä hyvin monessa virtaa maamme kivikauden asukkaiden verta, arkeologia tuntuu yhä kiinnostavammalta. Voimme hyvin kuvitella, että Kääriäisten muinaiset esivanhemmat purjehtivat meidän aikamme vesistöjä paljon avarammilla ulapoilla hirvennahkaisella veneellä, jonka emäpuu nyt lepää Kansallismuseossa reenjalakseksi tulkittuna - kunnes toisin todistetaan.

Reino Eriksson:

Iisalmi - Yösalmi

(Esitetään loirilais-leinolaisella vaikuttavuudella)

I

Sanovat salmen saaneen nimensä saamien yöstä.
Minulle "Iiksi" riittää haukan haikea huuto,
tahikka sääksen, kun se ilmasta iskee
veteen ja nousee saalinaan säihkyvä säyne.

II

Partaalta paennut kauas kotaansa kuuli,
kun salmen suunnalta kajahti kirkonkello.
Vaan vielä ei sammunut satu ja loitsun voima,
sorti sen vasta siioninvirren pauhu.

III

Kaatuivat kasket ja leveni leipä, kunnes
kruunu rauhankin miehet sotahan sortii.
Ja runoruhtinas soturi Svenistä lauloi,
urhosta, uhrista sillalla Koljonvirran.
Sittemin seudulla rauhassa lastuja veisti
mestari kielelme, tuntija maiseman, mielen.

IV

Maaemon suonista pulppusi elämänvettä
Runnilla rampojen juoda ja kylpeä, sauvansa jättää,
kulkea kauas ja vieraille viestiä viedä.

V

Eniten ihmistä kuitenkin kiehtoo kauppoja käydä.
Kaupunki kasvoi ja kasvaa, kulttuurin myötä.

VI

Jos Yösalmi lienee, niin olkoon:
Yössä on päivän ehto, jossa soi hiljaa
täytetyn tehtävän kiitos, ja huomisen aatto -
aavistus kirkkaamman aamun.

Mahdolliset tiedustelut ja sukusytykkeisiin tulevat jutut:

VEIKKO KÄÄRIÄINEN
Kirkonsalmentie 48
74120 IISALMI
Puh. 977-24776